USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **L. F.**, zast. Mgr. Jitkou Kapsovou, advokátkou, se sídlem Hodinářská 1523, Uherský Brod, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2010, č. j. 34 Ad 35/2010 - 89,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Jitce Kapsové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 1895 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 2. 2008, č. X, podle čl. 46 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. 6. 1971, o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství (dále jen „nařízení“) s přihlédnutím k čl. 118 nařízení Rady (EHS) č. 574/72 ze dne 21. 3. 1972, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (dále jen „prováděcí nařízení“), upravila žalobci starobní důchod od 1. 5. 2004 na částku 6633 Kč měsíčně s tím, že jej podle příslušných nařízení vlády zvýšila od ledna 2005, ledna 2006, ledna 2007 a ledna 2008 až na částku 8027 Kč měsíčně.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že doba pojištění stanovená pro nárok na důchod byla získána podle českých právních předpisů, a proto výše důchodu byla upravena podle čl. 46 odst. 1 nařízení. Podle tohoto ustanovení bylo provedeno srovnání výše důchodu, která žalobci náleží s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v ostatních členských státech (dílčí důchod), s výší důchodu, která by mu náležela pouze na základě

českých dob pojištění bez přihlédnutí k dobám pojištění získaných v ostatních členských státech (plný důchod). Vzhledem k tomu, že výše dílčího důchodu, která odpovídá poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech, činí 6633 Kč ke dni 1. 5. 2004, byl žalobci přiznán dílčí důchod.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 3. 2009, č. j. 34 Cad 84/2008 - 35, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalované zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 bylo správně hodnoceno jako slovenská doba pojištění, neboť podle sdělení společnosti ŠKODA PRAHA a.s. bylo v této době odváděno pojistné na Slovensko a podle potvrzení o historii pojištění ve Slovenské republice zpracovaného tamním nositelem důchodového pojištění se jednalo o slovenskou dobu pojištění. Žalovaná přitom nebyla oprávněna zasahovat do hodnocené doby pojištění cizím státem a ani k tomu nebyl dán žádný důvod. Podle názoru krajského soudu tedy žalovaná při rozhodování o úpravě starobního důchodu postupovala v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení, prováděcího nařízení a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Toto rozhodnutí však ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2010, č. j. 4 Ads 134/2009 - 69, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující skutečnosti:

Dále žalovaná při výpočtu výše starobního důchodu dle Smlouvy o sociálním zabezpečení i nařízení nezapočetla mezi české doby pojištění dobu v délce 122 dnů za období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993, v němž byl stěžovatel zaměstnán u společnosti ŠKODA PRAHA a.s. Takto přitom žalovaná postupovala za situace, kdy na pracovní poměr stěžovatele u stejného zaměstnavatele v období od 1. 1. 1993 do 31. 3. 1993 a od 1. 1. 1994 do 31. 3. 1995 jako na české doby pojištění nahlížela. Ze jediné kritérium pro toto odlišné posouzení dob pojištění získaných stěžovatelem u téhož zaměstnavatele přitom žalovaná považovala místo odvodu pojistného za jednotlivé časové úseky. Za období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 bylo totiž pojistné na důchodové pojištění podle sdělení společnosti ŠKODA PRAHA a.s. ze dne 22. 12. 2004 odvedeno na Slovensko, a proto žalovaná tuto dobu považovala za slovenskou dobu pojištění. Naopak v období od 1. 1. 1993 do 31. 3. 1993 a od 1. 1. 1994 do 31. 3. 1995 bylo podle údajů obsažených ve sdělení tohoto zaměstnavatele ze dne 23. 11. 2006 a dokladů k němu přepojených odváděno pojistné do českého systému důchodového pojištění, z čehož žalovaná usoudila, že se jedná o české doby pojištění. Tato myšlenková úvaha sice nebyla výslovně vyjádřena v žádném shora uvedeném rozhodnutí o přiznání starobního důchodu, nicméně je zcela zřejmá z toho, že žalovaná aktivně zjišťovala jen to, v jakém státě bylo pojistné za jednotlivé časové úseky odvedeno. Navíc v přípise ze dne 28. 3. 2008, zn. X, který byl vyhotoven krátce po vydání rozhodnutí o úpravě starobního důchodu podle nařízení, žalovaná sdělila stěžovateli, že zvýšení důchodu bylo provedeno na základě dodatečně zhodnocené doby pojištění za období od 1. 1. 1993 do 31. 3. 1993 a od 1. 1. 1994 do 31. 3. 1995, jelikož bylo prokázáno, že v něm bylo odváděno pojištění v České republice. Není tedy žádných pochybností o tom, že žalovaná nepovažovala dobu pojištění získanou v období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 za českou dobu pojištění pouze z toho důvodu, že v něm zaměstnavatel stěžovatele odváděl pojistné na Slovensko.

Odvod pojistného do určitého systému důchodového pojištění však není jedním z pravidel pro určení použitelných právních předpisů, která nařízení stanovuje za účelem zajištění toho, aby migrující pracovníci podléhali systému sociálního zabezpečení jen jednoho členského státu a vyhnuli se tak potížím, které by nastaly v důsledku souběžné aplikace právních řádů více zemí nebo nemožnosti aplikace žádného právního řádu. Naopak kolizní normy zakotvené nařízením určují, podle právních předpisů jakého členského státu se má posuzovat placení pojistného, stejně tak jako vznik nároku na dávku či podmínky pro její poskytování. Jinak řečeno odvod pojistného v určitém členském státě představuje důsledek použití pravidla pro určení nositele důchodového pojištění a není tímto pravidlem samotným. Zaplacení pojistného v určitém členském státě nepochybně může svědčit o tom, že osoba žádající o dávku ve stáří podléhá podle příslušných kolizních norem právním předpisům této země. Nicméně odvod pojistného do určité země může být také důsledkem nesprávné aplikace pravidel, která nařízení stanoví pro určení kompetentního státu. Nesoulad mezi členským státem, do jehož systému důchodového pojištění došlo v určitém období k odvodu pojistného, a členským státem, jehož právnímu systému daná osoba ve skutečnosti podléhá, pak může nastat také v případě, kdy se při úpravě dávky ve stáří podle nařízení provedené ode dne počátku jeho používání na území dotyčného státu vychází z odlišných kolizních norem od těch, jichž bylo užito při přiznání dávky podle dosud užívané mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení.

Podle čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení zaměstnanec podléhá právním předpisům členského státu, na jehož území je zaměstnán, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který ho zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu. Základní pravidlo pro určení členského státu, jehož právním předpisům týkajících se v nařízení obsažených odvětví sociálního zabezpečení zaměstnanec podléhá, se tedy odvíjí od místa skutečného výkonu práce zaměstnance (lex loci laboris), a nikoliv od jeho bydliště či sídla zaměstnavatele. Pouze členský stát, na jehož území vyvíjí zaměstnanec svoji závislou výdělečnou činnost, je tedy příslušný k výběru pojistného i poskytování dávek, na něž získá daná osoba nárok. Zásada lex loci laboris se přitom do přistoupení České republiky k Evropské unii používala na základě Smlouvy o sociálním zabezpečení, neboť podle jejího čl. 7 se účast na důchodovém zabezpečení a nemocenském pojištění výdělečně činné osoby řídí právními předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána.

Výjimku z uvedeného základního pravidla při určování příslušnosti k právním předpisům jediného členského státu představuje institut vysílání pracovníků, který je zakotven v čl. 14 odst. 1 nařízení. Podle něho osoba zaměstnaná na území členského státu podnikem, pro nějž obvykle pracuje, která je vyslána tímto podnikem na území jiného členského státu, aby tam pro něj vykonala práci, nadále podléhá právním předpisům prvního členského státu za předpokladu, že očekávané trvání této práce nepřekračuje 12 měsíců a že není vyslána, aby nahradila jinou osobu, které skončila doba jejího vyslání, přičemž toto vyslání lze při splnění určitých podmínek prodloužit až na dobu dalších dvanácti měsíců. V době vyslání zaměstnance k práci do jiného státu se tedy příslušnost k právním předpisům nemění a vyslaný pracovník nadále podléhá právním předpisům státu, jimiž se řídil před vysláním. Uvedený institut se aplikoval také přede dnem 1. 5. 2004, neboť podle čl. 8 odst. 1 Smlouvy o sociálním zabezpečení se při vyslání zaměstnance zaměstnavatelem se sídlem na území jednoho smluvního státu na území druhého smluvního státu používají až do konce 24. kalendářního měsíce

po tomto vyslání právní předpisy prvního smluvního státu tak, jako by byl ještě zaměstnán na jeho území.

Dva nebo více členských států, příslušné úřady těchto států nebo subjekty určené těmito úřady však podle čl. 17 nařízení mohou vzájemnou dohodou stanovit výjimky z článků 13 až 16 v zájmu některých kategorií osob nebo některých osob. Nařízení tedy umožňuje se odchýlit od kteréhokoli pravidla pro určování příslušnosti k právním předpisům jediného členského státu. Stejná možnost byla zakotvena i v čl. 10 Smlouvy o sociálním zabezpečení.

Stěžovatel v období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 pracoval u jednoho zaměstnavatele, jímž byla společnost ŠKODA PRAHA a.s., jak je zřejmé z přehledu zaměstnání, která je součástí žádosti o přiznání starobního důchodu ze dne 20. 1. 2003, jakož i ze sdělení tohoto zaměstnavatele ze dne 25. 10. 2002. V řízení před žalovanou i správními soudy se stěžovatel domáhal uznání uvedené doby pojištění za českou dobu pojištění na základě toho, že společnost ŠKODA PRAHA a.s. měla sídlo na území České republiky, byla povinna odvádět pojistné za své zaměstnance do českého systému důchodového pojištění a v rozhodném období mu vyplácela mzdu v české měně, což doložil platovým dekretem vystaveným dne 1. 4. 1993. Tyto skutečnosti stejně jako odvod pojistného do Slovenské republiky však nepředstavují kritéria, na základě nichž by bylo možno určit, zda dobu pojištění získanou v období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 je nutné považovat za českou či slovenskou dobou pojištění.

Základním pravidlem pro určení příslušnosti k právním předpisům členského státu bylo v posuzovaném případě místo skutečného výkonu výdělečné činnosti stěžovatele, jak již bylo podrobně uvedeno. Žalovaná však nikterak nezjišťovala, zda byl stěžovatel v rozhodné době zaměstnán na území České republiky či Slovenské republiky, neboť se domnívala, že toho kvůli poznatku o odvodu pojistného na Slovensko již není zapotřebí. Proto kromě blíže nerozvedené a ničím nedoložené zmínky o práci v České republice od 1. 8. 1983 do 31. 3. 1995, která je uvedena v dopise stěžovatele ze dne 27. 2. 2004 adresovaném žalované, neobsahuje předložený správní spis žádný údaj, z něhož by bylo možné zjistit místo skutečného výkonu zaměstnání stěžovatele v období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993. Na tuto rozhodnou skutečnost přitom nelze usuzovat ani z toho, že za tento časový úsek evidenční list důchodového zabezpečení vyhotovil slovenský nositel důchodového pojištění, neboť tento dokument obsahuje údaje vztahující se k zaměstnání stěžovatele u společnosti ŠKODA PRAHA a.s. za roky 1986 až 1993, které bylo s výjimkou období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 zahrnuto mezi české doby pojištění. Ve správním spise pak nejsou založeny ani žádné listiny vztahující se k případnému použití institutu vyslání či sjednání odchylných pravidel pro určování příslušnosti k právním předpisům jediného členského státu.

Žalovaná přitom mohla určit nositele důchodového zabezpečení za období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 podle pravidel obsažených v nařízení za pomoci vyjádření stěžovatele a případně i důkazů k němu připojených, z nichž by bylo možné jednoznačně dovodit, zda se v rozhodné době místo skutečného výkonu zaměstnání nacházelo na území České republiky nebo Slovenska. Tyto skutečnosti si mohla žalovaná ověřit také dotazem u tehdejšího zaměstnavatele stěžovatele společnosti ŠKODA PRAHA a.s. a jí předloženými doklady, pomocí nichž mohlo být navíc zjištěno, zda se na slovenském území nacházelo nějaké pracoviště tohoto právního subjektu a zda ten do něho vysílal své zaměstnance k výkonu práce a využíval tak výjimky ze zásady lex loci laboris, popřípadě zda o udělení výjimky z ní požádal příslušné úřady obou

zemí. Existenci případné vzájemné dohody o stanovení odchylných pravidel při určení nositele důchodového pojištění ve vztahu k určité skupině zaměstnanců společnosti ŠKODA PRAHA a.s. pak žalovaná mohla zjistit i přímým dotazem u příslušných českých a slovenských úřadů. Takto však žalovaná nepostupovala, v důsledku čehož nemohla zjistit, zda odvod pojistného do slovenského systému důchodového pojištění za období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 byl důsledkem nesprávné aplikace příslušných kolizních norem stanovených ve Smlouvě o sociálním zabezpečení, které se uplatňují i podle nařízení, nebo zda zaměstnavatel stěžovatele takto odvedl pojistné v souladu s pravidly pro určení používání právních předpisů. Ověření správnosti postupu společnosti ŠKODA PRAHA a.s. bylo přitom namístě obzvláště za situace, kdy stěžovatel u této společnosti pracoval po rozdělení ČSFR ještě v obdobích od 1. 1. 1993 do 31. 3. 1993 a od 1. 1. 1994 do 31. 3. 1995, ve kterých bylo odvedeno pojistné do českého systému důchodového pojištění.

Lze tedy konstatovat, že ve vztahu k určení nositele důchodového pojištění a z toho vyplývajícího posouzení doby pojištění za období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 žalovaná nezjistila žádné rozhodné skutečnosti, takže skutková podstata, z níž vycházela, sice přímo není v rozporu se spisy, avšak při jejím zjišťování bylo porušeno zákonné ustanovení o povinnosti správního orgánu zjistit skutečný stav věci bez důvodných pochybností a v dostatečném rozsahu takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušit, což však neučinil. Tím byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jehož se stěžovatel dovolával.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše uvedeným právním názorem. Krajský soud tedy v dalším řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení zruší a věc vrátí žalované k dalšímu řízení, přičemž v závazném právním názoru jí uloží provedení shora uvedeného dokazování za účelem zjištění skutečností potřebných pro posouzení, zda doby pojištění získané stěžovatelem v období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 lze při úpravě starobního důchodu podle nařízení zahrnout mezi české doby pojištění, či nikoliv.

Tímto právním názorem byl krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v dalším řízení vázán, a proto novým rozsudkem ze dne 17. 8. 2010, č. j. 34 Ad 35/2010 - 89, žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Dále krajský soud uvedl, že při splnění podmínek uvedených v § 49 odst. 3 s. ř. s. rozhodl o žalobě v nepřítomnosti žalobce, neboť s ohledem na závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem neshledal důvod odročit nařízené jednání do rozhodnutí o stížnosti (žalobcem nazvané jako stížnostní námitka - pozn. soudu) na porušování mezinárodní smlouvy. Z podání došlých soudu po doručení rozhodnutí o kasační stížnosti přitom nebylo zcela zřejmé, na jakou instituci se žalobce se svou stížností obrátil. Lze jen usuzovat, že se jedná o kompetentní instituci ve Slovenské republice, neboť žalobce navrhl přerušení řízení vedeného u Krajského soudu v Trnavě. Žalovaná v dalším řízení po doplnění dokazování opětovně rozhodne, proti jejímu novému rozhodnutí bude možné podat opravné prostředky a teprve po konečném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu lze podat ústavní stížnost.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost. V ní namítl nesprávný procesní postup ohledně stížnosti na porušení mezinárodní smlouvy ze dne 22. 6. 2010. Tu zaslal krajskému soudu, takže nelze souhlasit s tvrzením obsaženým v napadeném rozsudku, že není zřejmé, na jakou instituci se žalobce se stížností obrátil. Krajský soud se dále stížností ze dne 22. 6. 2010 vůbec nezabýval, ačkoliv ta mohla mít vliv na rozhodnutí o věci samé, neboť prokazovala, že v letech 1993 až 1995 získal české doby pojištění. Namísto toho krajský soud nařídil jednání na den 17. 8. 2010 a jeho žádosti o odročení jednání do doby vyřízení stížnosti nevyhověl. Stížnost na porušení mezinárodní smlouvy, kterou byly prokázány rozhodné skutečnosti, přitom byla podána šest týdnů po vydání rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a proto v něm obsažený závazný právní názor se na stížnost nemohl vztahovat. Dále žalobce polemizoval se závěry správních soudů a žalované, které byly v dané věci doposud učiněny. V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ve vztahu k stížnosti ze dne 22. 6. 2010 bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2010, č. j. 34 Ad 35/2010 - 89, zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a dále mu uložil, aby postoupil stížnost na porušení mezinárodní smlouvy Ústavnímu soudu k zaujetí stanoviska.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2010, č. j. 4 Ads 134/2009 - 69, z něhož rozhodnutí krajského soudu při formulaci svého právního závěru vycházelo.

Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Taková situace nastala i v projednávané věci, neboť Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2010, č. j. 4 Ads 134/2009 - 69, zrušil původní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2009, č. j. 34 Cad 84/2008 - 35, přičemž v novém rozsudku ze dne 17. 8. 2010, č. j. 34 Ad 35/2010 - 89, se krajský soud zcela řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a na základě něho bez dalšího pro vady řízení zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom v zrušovacím rozhodnutí zavázal krajský soud, aby provedení dokazování za účelem zjištění skutečností potřebných pro posouzení, zda doby pojištění získané stěžovatelem v období od 1. 4. 1993 do 31. 7. 1993 lze při úpravě starobního důchodu podle nařízení zahrnout mezi české doby pojištění, přenechal zcela žalované, která má tuto otázku posuzovat v dalším správním řízení. Za této situace se tedy krajský soud nemohl zabývat stížností ze dne 22. 6. 2010 ani listinami, které k ní byly připojeny. Proto postupoval správně, když žádosti žalobce o odročení jednání nařízeného na den 17. 8. 2010 do doby rozhodnutí o stížnosti nevyhověl. Jelikož byl žalobce k tomuto jednání řádně a včas předvolán a neohlásil soudu skutečnosti, které by mu bránily se ho osobně zúčastnit, nebyly splněny podmínky pro odročení jednání zakotvené v § 50 s. ř. s. Za této situace krajský soud postupoval v souladu se zněním § 49 odst. 3 s. ř. s., když dne 17. 8. 2010 konal jednání v nepřítomnosti žalobce. V dané věci tedy nedošlo k porušení ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces.

Kasačními námitkami, ve kterých stěžovatel brojil proti dosavadním závěrům správních soudů a žalované, se nebylo možné zabývat. S ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav a nutnost přenesení dokazování až do stádia správního řízení totiž taková polemika ve skutečnosti představuje zpochybnění závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a snahu o jeho revizi, což je podle současné právní úpravy nepřípustné. Ani předložení dané věci Ústavnímu soudu k zaujetí stanoviska není možné, neboť na něho se lze s ústavní stížností obrátit až po vyčerpání všech opravných prostředků, které právní řád připouští.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 17. 8. 2010, č. j. 34 Ad 35/2010 - 89, je nepřípustná, a proto ji podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. S ohledem na tento výsledek pak podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první téhož zákona nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2010, č. j. 34 Ad 35/2010 - 103, byla žalobci ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Jitka Kapsová. V takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 120 a § 35 odst. 8 věta první s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 1895 Kč, která se skládá z částky 500 Kč za jeden úkon právní služby [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.], z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 1095 Kč za cestovné z Uherského Brodu do Brna a zpět vynaložené za účelem nahlížení do spisu dne 23. 12. 2010 (§ 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová

předsedkyně senátu